

Вечеръ тиха и благословена —
 херувимъ е миналъ надъ Парижъ.
 Забрави тжги и грижи, вижъ
 разноцвѣтнитѣ огньове въ Сена.

Вижъ, по авенюто какъ прелитатъ
 занѣмѣли — тихо, безъ сигналъ,
 и изчезватъ тамъ, къмъ Etoile,
 сякашъ черни прилепи — колитѣ.

Мигомъ освѣтени задъ стъклата,
 мъркатъ се усмихнати жени,
 а по тѣхъ горятъ звезди, луни —
 малки двойници на свѣтилата.

Радвай се на този мигъ неведомъ —
 много ли сж земнитѣ ти дни?
 Обърни се въ лѣво, погледни:
 щастieto може би е редомъ . . .